Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kuues koda laiendatud koosseisus)

21. aprill 2021 *

Euroopa Liidu kaubamärk – Kehtetuks tunnistamise menetlus – Euroopa Liidu sõnamärk MONOPOLY – Absoluutne keeldumispõhjus – Pahausksus – Määruse (EÜ) nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkt b (nüüd määruse (EL) 2017/1001 artikli 59 lõike 1 punkt b

Kohtuasjas T-663/19,

Hasbro, Inc., asukoht Pawtucket, Rhode Island (Ameerika Ühendriigid), esindaja: *barrister* J. Moss,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindajad: P. Sipos ja V. Ruzek,

kostja,

teine pool EUIPO apellatsioonikoja menetluses, menetlusse astuja Üldkohtus oli

Kreativni Događaji d.o.o., asukoht Zagreb (Horvaatia), esindaja: advokaat R. Kunze,

mille ese on hagi EUIPO teise apellatsioonikoja 22. juuli 2019. aasta otsuse (asi R 1849/2017-2) peale, mis käsitleb Kreativni Događaji ja Hasbro vahelist kehtetuks tunnistamise menetlust,

ÜLDKOHUS (kuues koda laiendatud koosseisus),

koosseisus: koja president A. Marcoulli, kohtunikud S. Frimodt Nielsen, J. Schwarcz (ettekandja), C. Iliopoulos ja R. Norkus,

kohtusekretär: ametnik A. Juhász-Tóth,

arvestades hagiavaldust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 30. septembril 2019,

arvestades EUIPO kostja vastust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 8. jaanuaril 2020,

arvestades menetlusse astuja seisukohti, mis saabusid Üldkohtu kantseleisse 7. jaanuaril 2020,

arvestades 9. oktoobril 2020 toimunud kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

Vaidluse taust

1 Hageja Hasbro, Inc. esitas 30. aprillil 2010 Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ametile (EUIPO) vastavalt nõukogu 26. veebruari 2009. aasta määrusele (EÜ) nr 207/2009 Euroopa Liidu kaubamärgi kohta (ELT 2009, L 78, lk 1), muudetud redaktsioonis (asendatud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 14. juuni 2017. aasta määrusega (EL) 2017/1001 Euroopa Liidu kaubamärgi kohta (ELT 2017, L 154, lk 1)), ELi kaubamärgi registreerimise taotluse.

2 Kaubamärk, mille registreerimist taotleti, on sõnamärk MONOPOLY.

3 Kaubad ja teenused, mille jaoks kaubamärgi registreerimist taotleti ja mille loetelu EUIPO menetluse käigus piirati, kuuluvad 15. juuni 1957. aasta märkide registreerimisel kasutatava kaupade ja teenuste rahvusvahelise klassifikatsiooni Nizza kokkuleppe (uuesti läbi vaadatud ja parandatud kujul) klassidesse 9, 16, 28 ja 41 ning vastavad järgmisele kirjeldusele:

– klass 9: „teadusotstarbelised, merendus-, geodeesia-, foto-, filmi-, optika-, kaalumis-, mõõte-, signaal-, kontrolli-, pääste- ja õppevahendid ning -seadmed;
elektrijuhtimis-, -jaotus-, -muundamis-, -akumuleerimis-, -reguleerimis- ja -kontrollseadmed ja -vahendid; heli või kujutise salvestamise, edastamise ja taasesitamise aparatuur; magnetandmekandjad, heliplaadid; müügiautomaadid ja müügiautomaatide mehhanismid; kassaaparaadid, arvutusmasinad, andmetöötlusseadmed ja arvutid; tulekustutusseadmed; elektronmänguseadmed, elektroonilised mängud; arvutimängud; riistvara; tarkvara; kõigi eelnimetatud kaupadega seoses kasutatavad süsteemid; kaardid, disketid/plaadid, lindid, kaablid ja lülitused, mis sisaldavad või on kohandatud andmete või tarkvara edastamiseks; mänguautomaadid; interaktiivne meelelahutustarkvara, st arvutimängude tarkvara, arvutimänguprogrammid, arvutimängukassetid, arvutimängudisketid; virtuaalreaalsuse interaktiivsed videomängud, mis hõlmavad tarkvara ja arvutiprogramme; interaktiivsete multimeediamängude programmid; allalaaditav tarkvara kasutamiseks arvutite ja arvutimängude jaoks, kaasaskantavad mänguseadmed, konsoolmänguseadmed, interaktiivsete ja mobiiltelefonipõhiste mängude seadmed; elektroonilised mängud, sh videomängud; videomängude tarkvara, videomänguprogrammid, videomängukassetid, videomängudisketid kasutamiseks arvutiga, kaasaskantavate mängude seadmed, konsoolmängude seadmed, interaktiivsete ja mobiiltelefonipõhiste mängude seadmed; videoloteriiterminalid; arvuti- ja videomängude aparatuur, nimelt videomänguseadmed teleriga kasutamiseks; mänguseadmed teleriga kasutamiseks; audio- ja videosalvestused; laserplaadid, videoplaadid, heliplaadid, CDd, mänge, filme, meelelahutust ja muusikat sisaldavad CD-ROMid; mängukonsoolid; mobiiltelefoniside seadmed; eelsalvestatud filmid; eelsalvestatud televisiooni-, raadio- ja meelelahutusprogrammid ja –sisu; kõigi eelnimetatud kaupade osad ja tarvikud“;

– klass 16: „paber, papp (kartong) ja nendest valmistatud tooted, mis ei kuulu teistesse klassidesse; trükised; köitematerjal; fotod; kirjatarbed; kantselei- ja majapidamisliimid; kunstnikutarbed; pintslid (maalimiseks); kirjutusmasinad ja kantseleitarbed (v.a mööbel); õppematerjalid ja näitvahendid (v.a aparaadid); plastist pakkematerjal (mis ei kuulu teistesse klassidesse); trükitüübid; klišeed; kõigi eelnimetatud kaupade osad ja tarvikud“;

– klass 28: „mängud ja mänguasjad; võimlemis- ja sportimistarbed (mis ei kuulu teistesse klassidesse); jõulupuuehted; videomänguautomaadid; müntkäitatavad mänguautomaadid; kaardimängud; kõigi eelnimetatud kaupade osad ja tarvikud“;

– klass 41: „haridus; koolitus; meelelahutus; meelelahutuslikud filmid, tele- ja raadioprogrammid; spordi- ja kultuurialane tegevus“.

4 Kaubamärgitaotlus avaldati 9. augusti 2010. aasta väljaandes *Bulletin des marques communautaires* nr 2010/146.

5 Vaidlusalune kaubamärk registreeriti 25. märtsil 2011 numbriga 9071961.

6 Lisaks kuulus hagejale ka kolm registreeritud ELi sõnamärki MONOPOLY, millest esimene oli registreeritud 23. novembril 1998 numbriga 238 352 (edaspidi „varasem kaubamärk nr 238 352“), teine 21. jaanuaril 2009 numbriga 6 895 511 (edaspidi „varasem kaubamärk nr 6 895 511“) ja kolmas 2. augustil 2010 numbriga 8 950 776 (edaspidi „varasem kaubamärk nr 8 950 776“).

7 Varasem kaubamärk nr 238 352 on registreeritud klassidesse 9, 25 ja 28 kuuluvate kaupade jaoks, mis vastavad neis klassides järgmisele kirjeldusele:

– klass 9: „elektronmänguseadmed, elektroonilised mängud; arvutimängud; riistvara; tarkvara; eelnimetatud kaupade juhtimisseadised; kaardid, disketid/plaadid, lindid, kaablid ja lülitused, mis sisaldavad või on mõeldud andmete või tarkvara edastamiseks; videomängud, kõigi eelnimetatud kaupade osad ja tarvikud“;

– klass 25: „rõivad, jalatsid, peakatted; kõigi eespool nimetatud kaupade osad ja aksessuaarid“;

– klass 28: „mängud ja mänguasjad; võimlemis- ja sportimistarbed (mis ei kuulu teistesse klassidesse); jõulupuuehted; kõigi eelnimetatud kaupade osad ja tarvikud“.

8 Varasem kaubamärk nr 6 895 511 hõlmab klassi 41 kuuluvaid teenuseid „meelelahutusteenused“.

9 Varasem kaubamärk nr 8 950 776 on registreeritud klassi 16 kuuluvate kaupade jaoks, mis vastavad selles klassis järgmisele kirjeldusele: klass 16: „paber, papp (kartong) ja nendest valmistatud tooted, mis ei kuulu teistesse klassidesse; trükised; köitematerjal; fotod; kirjatarbed; kantselei- ja majapidamisliimid; kunstnikutarbed; pintslid (maalimiseks); kirjutusmasinad ja kantseleitarbed (v.a mööbel); õppematerjalid ja näitvahendid (v.a aparaadid); plastist pakkematerjal, mis ei kuulu teistesse klassidesse; trükitüübid; klišeed“;

10 Menetlusse astuja Kreativni Događaji d.o.o. esitas 25. augustil 2015 määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkti b (nüüd määruse 2017/1001 artikli 59 lõike 1 punkt b) alusel vaidlusaluse kaubamärgi kehtetuks tunnistamise taotluse seoses kõigi selle kaubamärgiga tähistatud kaupade ja teenustega. Menetlusse astuja sõnul tegutses hageja vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisel pahauskselt, kuna see taotlus on tema sõnul varasemate kaubamärkide nr 238 352, 6 895 511 ja 8 950 776 (edaspidi koos „varasemad kaubamärgid“) korduvtaotlus ning selle eesmärk on hoida kõrvale kohustusest tõendada nende tegelikku kasutamist.

11 Tühistamisosakond lükkas 22. juunil 2017 kehtetuks tunnistamise taotluse tagasi. Tühistamisosakond leidis muu hulgas esiteks, et sama kaubamärgi kaitsmine neljateistkümne aasta jooksul ei viita iseenesest kavatsusele vältida kohustust tõendada varasemate kaubamärkide tegelikku kasutamist, ja teiseks et menetlusse astuja väiteid ei toeta tõendid, mis kinnitavad hageja pahausksust vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisel.

12 Menetlusse astuja esitas 22. augustil 2017 EUIPO-le määruse nr 207/2009 artiklite 58–64 (nüüd määruse 2017/1001 artiklid 66–71) alusel tühistamisosakonna otsuse peale kaebuse.

13 Pooltele teatati 3. augustil 2018, et algatatakse suuline menetlus, et paremini mõista vaidlusaluse kaubamärgi taotlemisel hageja strateegia aluseks olevaid konkreetseid asjaolusid.

14 Hageja esitas 12. novembril 2018 teatava tema äriühingus töötava isiku ütlused (edaspidi „tunnistaja ütlused“), millele olid lisatud tõendid.

15 Istung toimus 19. novembril 2018 EUIPO ruumides.

16 Menetlusse astuja esitas 21. jaanuaril 2019 seisukohad suulise menetluse protokolli ja sisu kohta, milles ta palus, et tunnistaja ütlusi ei võetaks arvesse. Hageja vastas neile seisukohtadele 22. veebruaril 2019.

17 EUIPO teine apellatsioonikoda tühistas 22. juuli 2019. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus“) tühistamisosakonna otsuse osaliselt, tunnistas vaidlusaluse kaubamärgi teatavate kaupade ja teenuste osas kehtetuks, jättis kaebuse ülejäänud osas rahuldamata ning jättis poolte kulud seoses kehtetuks tunnistamise ja kaebemenetlusega nende endi kanda. Sisuliselt leidis apellatsioonikoda, et kogutud tõendid kinnitavad, et vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud kaupade ja teenuste osas, mis on varasemate kaubamärkidega kaitstud kaupade ja teenustega identsed, tegutses hageja vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisel pahauskselt.

Poolte nõuded

18 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja menetlusse astujalt.

19 EUIPO palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

20 Menetlusse astuja palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista hagejalt välja kohtukulud, sealhulgas menetlusse astuja poolt apellatsioonikoja menetlusega seoses kantud kulud.

Õiguslik käsitlus

Kohaldatava materiaalõiguse kindlakstegemine

21 Arvestades kuupäeva, mil vaidlusaluse kaubamärgi registreerimise taotlus esitati, milleks oli 30. aprill 2010, mis on kohaldatava materiaalõiguse kindlakstegemisel määrava tähtsusega, reguleerivad juhtumi asjaolusid määruse nr 207/2009 materiaalõigusnormid (vt selle kohta 5. oktoobri 2004. aasta kohtumäärus Alcon *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, C-192/03 P, EU:C:2004:587, punktid 39 ja 40, ning 23. aprilli 2020. aasta kohtuotsus Gugler France *vs.* Gugler ja EUIPO, C-736/18 P, ei avaldata, EU:C:2020:308, punkt 3 ja seal viidatud kohtupraktika). Seetõttu tuleb käesoleval juhul materiaalõigusnormide osas mõista vaidlustatud otsuses ja poolte menetlusdokumentides tehtud viiteid määruse 2017/1001 artikli 59 lõike 1 punktile b nii, et nendega peetakse silmas määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkti b identset sisu.

Vaidluse ese

22 Kuigi hageja palub Üldkohtul tühistada vaidlustatud otsus tervikuna, tuleb märkida, et vastuseks kohtuistungil Üldkohtu esitatud küsimusele möönis ta, et vaidluse ese peaks piirduma vaidlustatud otsuse tühistamisega osas, milles sellega tunnistati vaidlusalune kaubamärk kehtetuks osas, milles see tähistab klassidesse 9, 16, 28 ja 41 kuuluvaid kaupu ja teenuseid, mis on hõlmatud vaidlustatud otsuse resolutsiooni punktiga 1 ja on identsed varasemate kaubamärkidega hõlmatud kaupade ja teenustega.

Hagi vastuvõetavus

23 Menetlusse astuja väitis oma seisukohtade punktides 17–19 ja kohtuistungil sisuliselt, et vastavalt Üldkohtu kodukorra artiklitele 172 ja 177 on hagi ilmselgelt vastuvõetamatu, kuna hagiavalduses ei ole EUIPO nimetatud poolena, kelle vastu on hagi esitatud, ning hagiavalduse puuduste kõrvaldamine kirjaga, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 17. oktoobril 2019, ei kõrvaldanud seda puudust õigel ajal.

24 Sellega seoses tuleb meelde tuletada, nagu märkis menetlusse astuja oma seisukohtade punktis 20, et Euroopa Liidu kohtul on õigus iga kohtuasja asjaolusid arvestades hinnata, kas hagi võib korrakohase õigusemõistmise kaalutlustel sisulistel põhjustel rahuldamata jätta, ilma et enne lahendataks hagi vastuvõetavuse küsimus (vt selle kohta 26. veebruari 2002. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, punktid 51 ja 52).

25 Käesoleva kohtuasja asjaolusid arvestades on Üldkohus seisukohal, et korrakohase õigusemõistmise kaalutlustel tuleb kõigepealt analüüsida hagi põhjendatust, ilma et enne lahendataks selle hagiavalduse vastuvõetavuse küsimus, sest hagi on järgnevalt väljatoodud põhjustel igal juhul põhjendamata.

Sisulised küsimused

26 Hageja põhjendab oma hagiavaldust sisuliselt kahe väitega, millest esimese kohaselt on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkti b ning teise kohaselt õigust õiglasele kohtumenetlusele.

Esimene väide, et on rikutud määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkti b

27 Esimeses väites vaidlustab hageja apellatsioonikoja hinnangu, mille kohaselt tegutses ta vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisel pahauskselt.

28 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad hageja argumentidele vastu.

29 Kõigepealt olgu märgitud, et määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punktis b nähakse ette, et ELi kaubamärk tunnistatakse kehtetuks EUIPO-le esitatud taotluse või rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagi põhjal, kui taotluse esitaja tegutses kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskselt.

30 Sellega seoses tuleb kõigepealt meeles pidada, et kui määruses nr 207/2009 sisalduvat mõistet ei ole selles määratletud, tuleb selle tähenduse ja ulatuse kindlaksmääramisel lähtuda selle mõttest tavakeeles, võttes arvesse nii mõiste kasutamise konteksti kui ka selle määrusega taotletavaid eesmärke (vt 12. septembri 2019. aasta kohtuotsus Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret *vs.* EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika).

31 See kehtib määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punktis b sisalduva mõiste „pahausksus“ kohta, kuna liidu seadusandja ei ole seda mõistet määratlenud.

32 Kuigi mõiste „pahausksus“ tavakeele tähenduses eeldab ebaausat meeleseisundit või kavatsust, tuleb seda mõistet tõlgendada teisiti kaubamärgiõiguse ehk äritegevuse kontekstis. Siinkohal olgu märgitud, et üksteise järel vastu võetud nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määrusel (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta (ELT 1994, L 11, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 146), määrusel nr 207/2009 ning määrusel 2017/1001 on sama eesmärk, milleks on siseturu rajamine ja toimimine. ELi kaubamärgi eeskirjade eesmärk on eelkõige kaasa aidata liidus sellise korra loomisele, mis tagaks, et konkurentsi ei moonutata ja milles on igal ettevõtjal võimalik oma kaupade või teenuste kvaliteedile tuginedes endale klientide leidmiseks registreerida kaubamärkidena tähiseid, mis võimaldavad tarbijal ilma võimaliku segiajamiseta eristada tema kaupu või teenuseid muud päritolu kaupadest või teenustest (vt 12. septembri 2019. aasta kohtuotsus Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret *vs.* EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

33 Järelikult on määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punktis b ette nähtud absoluutne kehtetuks tunnistamise põhjus kohaldatav siis, kui asjakohastest ja ühtelangevatest tõenditest nähtub, et ELi kaubamärgi omanik ei ole esitanud selle kaubamärgi registreerimise taotlust mitte eesmärgiga osaleda konkurentsis ausalt vaid kavatsusega kahjustada vastuolus ausate tavadega kolmandate isikute huve, või isegi konkreetset kolmandat isikut silmas pidamata saada ainuõigus muudel eesmärkidel kui need, mis on seotud kaubamärgi ülesannetega, muu hulgas kaubamärgi põhiülesandega tähistada päritolu (12. septembri 2019. aasta kohtuotsus Koton Mağazacilik Tekstil Sanayi ve Ticaret *vs.* EUIPO, C-104/18 P, EU:C:2019:724, punkt 46).

34 Peale selle tuleb lisada, et 11. juuni 2009. aasta kohtuotsuses Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) esitas Euroopa Kohus mitu täpsustust selle kohta, kuidas tuleb määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punktis b sisalduvat mõistet „pahausksus“ tõlgendada.

35 Euroopa Kohtu seisukoha põhjal tuleb taotleja pahausksuse kindlakstegemisel määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkti b tähenduses võtta arvesse kõiki juhtumi puhul asjakohaseid tegureid, mis esinesid tähise ELi kaubamärgina registreerimise taotluse esitamise ajal, ning eelkõige esiteks asjaolu, et taotleja teadis või pidi teadma, et vähemalt ühes liikmesriigis kasutab mõni kolmas isik identsete või sarnaste kaupade jaoks identset või sarnast tähist, mida võib segi ajada tähisega, mille registreerimist taotletakse, teiseks taotleja kavatsust takistada kolmandatel isikutel sellise tähise edasist kasutamist, ning kolmandaks seda, milline õiguskaitse tase on kolmanda isiku tähisel ja tähisel, mille registreerimist taotletakse (vt selle kohta 11. juuni 2009. aasta kohtuotsus Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punkt 53).

36 Samas nähtub Euroopa Kohtu seisukoha sõnastusest 11. juuni 2009. aasta kohtuotsuses Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361, punkt 53), et selles loetletud teguritega on üksnes näitlikustatud asjaolusid, mida saab võtta arvesse otsuse tegemisel kaubamärgi registreerimise taotleja võimaliku pahausksuse kohta kaubamärgitaotluse esitamise ajal (vt 26. veebruari 2015. aasta kohtuotsus Pangyrus *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – RSVP Design (COLOURBLIND), T-257/11, ei avaldata, EU:T:2015:115, punkt 67 ja seal viidatud kohtupraktika). Nimelt piirdus Euroopa Kohus selles kohtuotsuses vastamisega liikmesriigi kohtu küsimustele, mis käsitlesid sisuliselt seda, kas niisugused tegurid on asjakohased (vt selle kohta 11. juuni 2009. aasta kohtuotsus Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punktid 22 ja 38). Seega ei välista ühe või teise nimetatud teguri puudumine vastavalt juhtumile omastele asjaoludele tingimata seda, et tuvastatakse taotleja pahausksus (vt selle kohta 7. juuli 2016. aasta kohtuotsus Copernicus-Trademarks *vs.* EUIPO – Maquet (LUCEO), T-82/14, EU:T:2016:396, punkt 147).

37 Sellega seoses tuleb rõhutada, et nagu kohtujurist Sharpston märkis kohtuasjas Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148) esitatud ettepaneku punktis 60, ei või pahausksuse mõistet määruse 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkti b tähenduses piirata teatud kitsa asjaolude kategooriaga. Nimelt seataks kahtluse alla selle sätte üldistes huvides olev eesmärk takistada kaubamärkide kuritarvituslikku või ausate kaubandus- ja äritavadega vastuolus olevat registreerimist, kui pahausksust

saaks tõendada üksnes asjaoludega, mis on ammendavalt loetletud 11. juuni 2009. aasta kohtuotsuses Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:361) (vt selle kohta ja analoogia alusel 3.juuni 2010. aasta kohtuotsus Internetportal und Marketing, C-569/08, EU:C:2010:311, punkt 37).

38 Seega võib väljakujunenud kohtupraktika kohaselt määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkti b alusel läbi viidava igakülgse analüüsi raames samuti võtta arvesse vaidlustatud tähise päritolu ja kasutamist alates selle loomisest, selle tähise ELi kaubamärgina registreerimise taotlusega seotud äriloogikat ning nimetatud taotluse esitamisega seotud sündmuste ajalist järjestust (vt 26. veebruari 2015. aasta kohtuotsus COLOURBLIND, T-257/11, ei avaldata, EU:T:2015:115, punkt 68 ja seal viidatud kohtupraktika).

39 Arvesse tuleb võtta ka taotleja kavatsust registreerimistaotluse esitamise ajal (11. juuni 2009. aasta kohtuotsus Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punkt 41).

40 Sellega seoses on täpsustatud, et taotleja kavatsus asjaomasel hetkel on subjektiivne element, mis tuleb määrata kindlaks juhtumi objektiivsete asjaolude põhjal (11. juuni 2009. aasta kohtuotsus Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli, C-529/07, EU:C:2009:361, punkt 42).

41 Pahausksuse mõiste viitab kaubamärgi registreerimistaotluse esitanud isiku subjektiivsele ajendile, nimelt ebaausale kavatsusele või muule kahjustavale eesmärgile. See eeldab teguviisi, mis kaldub kõrvale üldtunnustatud headest kommetest või ausatest kaubandus- ja äritavadest tulenevatest põhimõtetest (7. juuli 2016. aasta kohtuotsus LUCEO, T-82/14, EU:T:2016:396, punkt 28).

42 Määruse nr 207/2009 artikli 52 lõike 1 punktile b tugineva kehtetuks tunnistamise taotluse esitaja ülesanne on tõendada asjaolusid, mis annavad alust järeldada, et ELi kaubamärgi taotlus esitati pahauskselt ning taotleja heausksust eeldatakse kuni pole tõendatud vastupidist (vt selle kohta 8. märtsi 2017. aasta kohtuotsus Biernacka-Hoba *vs.* EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata), T-23/16, ei avaldata, EU:T:2017:149, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

43 Kui EUIPO tuvastab, et juhtumi objektiivsed asjaolud, millele kehtetuks tunnistamise taotleja tugineb, võivad kaasa tuua asjaomase kaubamärgi registreerimise taotluse esitamise ajal omaniku suhtes kehtiva heausksuse eelduse ümberlükkamise, on selle kaubamärgi omanik kohustatud andma usutavaid selgitusi selle kohta, milliseid eesmärke ja äriloogikat selle kaubamärgi registreerimise taotlus järgib.

44 Nimelt saab asjaomase kaubamärgi omanik kõige paremini EUIPO-le selgitada kavatsusi, mis tal olid selle kaubamärgi registreerimise taotluse esitamise ajal, ja esitada EUIPO-le andmed, mis võivad teda veenda, et hoolimata objektiivsete asjaolude esinemisest, oli tema kavatsus õiguspärane (vt selle kohta 5. mai 2017. aasta kohtuotsus PayPal *vs.* EUIPO – Hub Culture (VENMO), T-132/16, ei avaldata, EU:T:2017:316, punktid 51–59, ja selle kohta ning analoogia alusel 9. novembri 2016. aasta kohtuotsus Birkenstock Sales *vs.* EUIPO (Laineliste ristuvate joontega mustri kujutis), T-579/14, EU:T:2016:650, punkt 136).

45 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb analüüsida hageja eri etteheiteid, mille ta esitas esimese väite raames, mis sisuliselt koosneb kuuest osast.

– Esimese väite esimene osa, mille kohaselt on pahausksuse hindamist reguleerivaid norme kohaldatud vääralt

46 Esimese väite esimeses osas heidab hageja apellatsioonikojale esiteks ette, et viimane ei hinnanud igakülgselt kõiki asjas tähtsust omavaid asjaolusid. Ta keskendus põhjendamatult ühele aspektile, nimelt halduslikule eelisele, mis seisnes selles, et ta ei pidanud tõendama korduvalt registreerimiseks esitatud kaubamärgi tegelikku kasutamist, ning jättis tähelepanuta paljud muud asjakohased põhjused, millele ta tugines oma kaubamärgitaotluse strateegia põhjendamiseks.

47 Teiseks heidab hageja apellatsioonikojale ette, et viimane leidis vaidlustatud otsuse punktis 66, et kõik korduvalt esitatud kaubamärgitaotlused on automaatselt võrdväärsed taotluse esitamisega pahauskselt. See oleks aga vastuolus põhimõtetega, mis on kehtestatud 13. detsembri 2012. aasta kohtuotsuses pelicantravel.com *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Pelikan (Pelikan) (T-136/11, ei avaldata, EU:T:2012:689), ja millele on tuginenud kohtujurist Sharpston oma ettepanekus kohtuasjas Chocoladefabriken Lindt & Sprüngli (C-529/07, EU:C:2009:148). Kolmandaks leiab hageja, et väär oli vaidlustatud otsuse punktis 79 esitatud apellatsioonikoja seisukoht, et ta „on samuti möönnud, et [tema] strateegia eelis on see, et ta ei pea tõendama [vaidlusaluse] kaubamärgi tegelikku kasutamist vastulausemenetluses“. Tema sõnul näitavad tõendid, et üks eeliseid, mis on seotud tema kaubamärgitaotluse esitamise praktikaga, võib olla haldustõhusus, kuid tegemist ei ole peamise ega isegi mitte olulise põhjusega.

48 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad selle väite põhjendatusele vastu.

49 Esimese väite esimese osa raames esitatud argumentide põhjendatuse kontrollimiseks tuleb esimesena tuletada meelde, millised on ELi kaubamärgiõiguse põhimõtted ja nende kaubamärkide kasutamise tõendamise eeskirjad. Sellega seoses tuleb esiteks märkida, nagu tegi apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 29, et määruse nr 207/2009 põhjendusest 2 (nüüd määruse 2017/1001 põhjendus 3) tuleneb sisuliselt, et määruse nr 207/2009 eesmärk on tagada moonutamata konkurents. Peale selle on korduvalt otsustatud, et kaubamärgiõigus on oluline osa moonutamata konkurentsi süsteemis, mille loomine ja säilitamine on asutamislepingu eesmärk ning et ELi kaubamärgist selle omanikule tulenevaid õigusi ja võimalusi tuleb analüüsida seda eesmärki silmas pidades (vt selle kohta 6. mai 2003. aasta kohtuotsus Libertel, C-104/01, EU:C:2003:244, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

50 Teiseks, nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 31 ja 32 sisuliselt rõhutas, siis kuigi määruse nr 207/2009 artikli 9 lõikest 1 (nüüd määruse 2017/1001 artikli 9 lõige 1) tuleneb, et ELi kaubamärgi registreerimine annab selle omanikule ainuõiguse, tuleneb määruse nr 207/2009 põhjendusest 10 (nüüd määruse 2017/1001 põhjendus 24), et ELi kaubamärkide kaitsmine või muude varem registreeritud kaubamärkide kaitsmine nende vastu ei ole põhjendatud, kui kaubamärke tegelikult ei kasutata. ELi kaubamärk, mida ei kasutata, võib nimelt pärssida konkurentsi, piirates nende tähiste ringi, mida teised saavad kaubamärgina registreerida, ning jättes konkurendid ilma võimalusest kasutada seda või sellega sarnast kaubamärki niisuguste kaupade või teenuste siseturule toomisel, mis on identsed või sarnased nendega, mis on hõlmatud asjaomase kaubamärgiga. Järelikult võib ELi kaubamärgi kasutamata jätmine samuti piirata kaupade vaba liikumist ja teenuste osutamise vabadust (vt selle kohta 19. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Leno Merken, C-149/11, EU:C:2012:816, punkt 32).

51 Kolmandaks, mis puutub ELi kaubamärgi tegelikku kasutamisse, siis olgu tuletatud meelde, et määruse nr 207/2009 artikli 15 lõikes 1 (nüüd määruse 2017/1001 artikli 18 lõige 1) on sätestatud, et „[k]ui omanik ei ole ELi kaubamärki viie aasta jooksul pärast registreerimist liidus tegelikult kasutusele võtnud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, või kui selle kasutamine on katkematu viieaastase ajavahemiku jooksul peatatud, siis rakendatakse ELi kaubamärgi suhtes käesoleva määrusega ette nähtud karistusi, välja arvatud juhul, kui kasutamata jätmine on põhjendatud“.

52 Määruse nr 207/2009 artikli 51 lõike 1 punktis a (nüüd määruse 2017/1001 artikli 58 lõike 1 punkt a) nähakse omakorda ette, et „ELi kaubamärgi omaniku õigused kuulutatakse tühistatuks [EUIPO-le] esitatud taotluse või rikkumise suhtes algatatud menetluses esitatud vastuhagi põhjal, kui viie järjestikuse aasta jooksul ei ole kaubamärki liidus kasutatud kaupade või teenuste puhul, mille jaoks see on registreeritud, ja kasutamata jätmisel ei ole mõistlikke põhjendusi“.

53 Sellega seoses on määruse nr 207/2009 artikli 51 lõikes 2 (nüüd määruse 2017/1001 artikli 58 lõige 2) ette nähtud, et „[k]ui kaubamärgi tühistamise põhjused on olemas ainult mõnede kaupade või teenuste puhul, mille jaoks ELi kaubamärk on registreeritud, kuulutatakse omaniku õigused tühistatuks üksnes seoses asjaomaste kaupade või teenustega“.

54 Liidu õigusest tuleneva kaitse saamise aluseks oleva kaubamärgi tegeliku kasutamise nõude *ratio legis* seisneb selles, et ELi kaubamärgi registreerimine EUIPO registris ei tohi endast kujutada registreerimist strateegilisse ja staatilisse talletuskohta, mis tagab passiivsele omanikule ajaliselt piiramatu ainuõiguse. See register peab hoopis tõetruult kajastama neid tähiseid, mida ettevõtjad kaubandustegevuses oma kaupade ja teenuste eristamiseks turul tegelikult kasutavad (vt selle kohta 15. juuli 2015. aasta kohtuotsus Deutsche Rockwool Mineralwoll *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Recticel (λ), T-215/13, ei avaldata, EU:T:2015:518, punkt 20 ja seal viidatud kohtupraktika).

55 Nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 35 rõhutas, tuleneb seega ELi kaubamärgiõigust reguleerivatest põhimõtetest ja eespool punktides 49–53 kirjeldatud kasutamise tõendamise eeskirjadest, et kui kaubamärgi omanikule on antud ainuõigus, siis saab seda ainuõigust kaitsta üksnes juhul, kui viieaastase aja jooksul saab omanik oma kaubamärgi tegelikku kasutamist tõendada. Selline kord seab tasakaalu ühelt poolt kaubamärgiomaniku ja teiselt poolt tema konkurentide seaduslikud huvid.

56 Teisena tuleb meenutada, et eespool punktis 36 viidatud kohtupraktikast tuleneb, et sellise teguri puudumine, mida Euroopa Kohus või Üldkohus pidas asjakohaseks kaubamärgitaotleja pahausksuse tõendamisel konkreetse vaidluse või eelotsuse küsimuse kontekstis, mis neil sel ajal tuli lahendada, ei välista tingimata mõne teise kaubamärgi taotleja pahausksuse tuvastamist teistsugustel asjaoludel. Nimelt, nagu eespool punktis 37 on märgitud, ei või pahausksuse mõistet määruse 207/2009 artikli 52 lõike 1 punkti b tähenduses piirata teatud kitsa asjaolude kategooriaga.

57 Kolmandana olgu märgitud, et kuigi kaubamärgitaotluse korduvesitamine ei ole keelatud, võib siiski selline registreerimistaotluse esitamine eesmärgiga vältida varasemate kaubamärkide tegeliku kasutamata jätmise tagajärgi kujutada endast asjakohast asjaolu, et tõendada taotluse esitaja pahausksust (vt selle kohta 13. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Pelikan, T-136/11, ei avaldata, EU:T:2012:689, punkt 27).

58 Lõpuks tuleb neljandana välja tuua asjaolud, mille põhjal apellatsioonikoda järeldas, et varasemate kaubamärkide korduvtaotlemine osutab hageja pahausksusele.

59 Esiteks märkis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 71, et hageja tugines mõlemas vastulausemenetluses nii vaidlusalusele kaubamärgile kui ka varasematele kaubamärkidele. Apellatsioonikoda leidis sellega seoses, et otsused, millega hageja nõuded nendes menetlustes rahuldati, põhinesid vaidlusalusel kaubamärgil, kuna selle kaubamärgi tegeliku kasutamise kohta ei olnud vaja tõendeid esitada.

60 Teiseks märkis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 72 seoses võimalike põhjustega, mis tema väitel õigustasid sama kaubamärgi uue registreerimise taotlemist, et hageja tugines EUIPO talitustes halduskoormuse vähendamisele. Apellatsioonikoda lisas sisuliselt, et ühe tema äriühingus töötanud isiku 19. novembri 2018. aasta istungil antud tunnistaja ütluste kohaselt esitas hageja mitu registreerimise taotlust mitmel põhjusel, mis võisid hõlbustada tema halduskorraldust, kuid nende registreerimistaotlustega ei esitatud identseid korduvtaotlusi, kuna need taotlused olid laiemad ja need olid äriliste põhjustega põhjendatud. Lisaks leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 73, et kuna varasematest kaubamärkidest ei ole loobutud, siis on registreerimistaotluste halduskoormuse vähendamisega seotud huvi identsete kaubamärkide kuhjumisega seotud töömahu ja investeeringute suurenemise tõttu keeruline tuvastada.

61 Kolmandaks märkis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 75 sisuliselt, et 19. novembri 2018. aasta istungil antud tunnistaja ütlustest nähtub esiteks, et võimalus viidata kaubamärgi registreerimisele ilma selle kasutamist tõendamata andis hagejale eelise ning et tegemist on kõigile kaubamärgiomanikele teada oleva aspektiga, teiseks, et tegemist ei ole kaubamärgitaotluste hageja poolt järjestikuse esitamise ainsa ajendiga, ning lõpuks, et kui ettevõtjale kuuluvad erinevad varasemad kaubamärgid, siis on sellel ettevõtjal otstarbekas vastustada hiljem taotletud kaubamärgi registreerimist üksnes hiljutise kaubamärgi alusel, millega seoses ei ole kasutamist vaja tõendada, et vähendada tõendamise ja istungitel osalemisega seotud kulusid selles mõttes, et halduslikult on tõhusam, kui selliseid tõendeid ei ole vaja esitada.

62 Neljandaks märkis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 77, et tunnistaja ütluste kohaselt oli asjaomasel ajal aktsepteeritud äritava äriühingute poolt registreerimistaotluste esitamine juba liidus olemasolevate registreeringute esemeks olevate kaubamärkide kohta ja nende uute taotlustega varasemate kaubamärkidega kaitstud kaupade või teenuste hõlmamine.

63 Viiendaks leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 71–78 nimetatud asjaolusid arvestades selle otsuse punktis 79, et hageja esitas teadlikult kaubamärgi MONOPOLY registreerimise kordustaotluse, et see hõlmaks ka varasemate kaubamärkidega kaitstud kaupu ja teenuseid. Lisaks tõdes apellatsioonikoda, et hageja oli möönnud, et selle strateegia eelis oli see, et ta ei pea tõendama vaidlusaluse kaubamärgi tegelikku kasutamist vastulausemenetluses, mis on üks teguritest, mida hageja kaubamärgi registreerimisel arvesse võttis, ning lisas, et ta ei näe ühtki muud äriloogikat, mis sellise taotluse esitamise strateegia aluseks on.

64 Kuuendaks leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 80, et asjaolu, et hageja väitis, et tegemist on tavalise äritavaga, tähendab selgesti, et selle strateegia kasutamine oli tahtlik.

65 Kõiki neid asjaolusid arvesse võttes järeldas apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 81 esiteks, et hageja kavatsus oli tõepoolest saada kasu ELi kaubamärgiõiguse normidest, luues kunstlikult olukorra, kus ta ei pea tõendama varasemate kaubamärkide tegelikku kasutamist vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud kaupade ja teenuste jaoks. Teiseks leidis ta vaidlustatud otsuse punktis 82, et hageja teguviisi tuleb pidada selliseks, mis tuleneb soovist moonutada ja viia tasakaalust välja sellest õigusest tulenev kord kujul, nagu liidu seadusandja on selle kehtestanud.

66 Hageja argumente tuleb kontrollida eespool punktides 49–65 osutatud asjaoludest lähtudes.

67 Esiteks, mis puutub argumenti, et apellatsioonikoda leidis vaidlustatud otsuse punktis 66 ekslikult, et ELi kaubamärgi mis tahes korduv taotlus on automaatselt samaväärne pahauskselt esitatud taotlusega, siis tuleb see tagasi lükata, kuna see põhineb vaidlustatud otsuse vääral tõlgendusel. Nimelt tuleb tõdeda, et vaidlustatud otsuse punktides 66–70 piirdus apellatsioonikoda sellega, et kordas ELi kaubamärgi omaniku pahausksuse hindamiseks kohaldatavat kohtupraktikat. Alles vaidlustatud otsuse punktis 71 ja järgmistes punktides analüüsis apellatsioonikoda käesoleva juhtumi asjaolusid kohtupraktikat silmas pidades ja tegi järelduse, et hageja tegutses vaidlusaluse kaubamärgi taotluse esitamisel pahauskselt.

68 Isegi kui eeldada, et hageja argumenti tuleb mõista nii, et sellega heidetakse apellatsioonikojale ette seda, et viimane üldistas vaidlustatud otsuses, et iga korduv taotlus on tingimata esitatud pahauskselt, tuleb see samuti tagasi lükata.

69 Nimelt ilmneb eespool punktides 59–64 kokku võetud apellatsioonikoja arutluskäigust üheselt, et ELi kaubamärgi taotluse korduv esitamine ei näita hageja pahausksust taotluse esitamisel, vaid asjaolu, et toimikumaterjalidest nähtub, et hageja soovis tahtlikult kõrvale hoida ELi kaubamärgiõiguse aluspõhimõttest, nimelt kasutamise tõendamise põhimõttest ja saada sellest kasu, seades ohtu liidu seadusandja loodud ELi kaubamärgikorraga seatud tasakaalu.

70 Sellega seoses tuleb rõhutada, et ELi kaubamärke käsitlevate õigusnormide ükski säte ei keela kaubamärgi registreerimise taotluse korduvat esitamist ja seega ei saa selline taotlus iseenesest tõendada taotleja pahausksust, ilma et sellele oleks lisatud muid asjakohaseid tõendeid, millele kehtetuks tunnistamise taotleja või EUIPO tugineb. Siiski tuleb tõdeda, et käesoleval juhul ilmneb apellatsioonikoja kaalutlustest, et hageja möönis ja isegi väitis, et üks vaidlusaluse kaubamärgi taotluse esitamist õigustav eelis seisneb asjaolus, et ta ei pea selle kaubamärgi tegelikku kasutamist tõendama. Sellist tegutsemist ei saa aga pidada õiguspäraseks tegevuseks, vaid seda tuleb pidada vastuolus olevaks määruse nr 207/2009 eesmärkidega, ELi kaubamärgiõigust reguleerivate põhimõtetega ja kasutamise tõendamise eeskirjadega, millele on osutatud eespool punktides 49–55.

71 Käesoleva juhtumi konkreetsetel asjaoludel oli hageja korduvtaotlus nimelt suunatud eelkõige sellele, nagu ta ise tunnistas, et ta ei peaks tõendama vaidlusaluse kaubamärgi kasutamist, et pikendada seeläbi varasemate kaubamärkide jaoks määruse nr 207/2009 artikli 51 lõike 1 punktis a ette nähtud viieaastast tähtaega.

72 Seetõttu tuleb tõdeda, et mitte ainult hageja kasutatud taotluse esitamise strateegia, mille eesmärk on hoida kõrvale kasutamise tõendamise eeskirjadest, ei ole kooskõlas määruse nr 207/2009 eesmärkidega, vaid see meenutab ka õiguse kuritarvitamise olukorda, mida iseloomustab esiteks see, et vaatamata liidu õigusnormides ette nähtud tingimuste formaalsele täitmisele ei ole nende õigusnormidega taotletav eesmärk saavutatud, ning teiseks esineb kavatsus saada nendest õigusnormidest tulenev eelis, luues kunstlikult selle saavutamiseks vajalikud tingimused (vt selle kohta 21. juuli 2005. aasta kohtuotsus Eichsfelder Schlachtbetrieb, C-515/03, EU:C:2005:491, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).

73 Teiseks mis puutub hageja argumenti, et apellatsioonikoda keskendus põhjendamatult ühele aspektile, nimelt halduslikule eelisele, mis seisnes selles, et ta ei pidanud tõendama korduvalt registreerimiseks esitatud kaubamärgi tegelikku kasutamist, ning jättis tähelepanuta paljud muud kehtivad põhjused, millele ta tugines oma kaubamärgitaotluse strateegia õigustamiseks (vt eespool punkt 46), siis tuleb asuda seisukohale, et arvestades eespool punktides 59–64 esitatud asjaolusid, ei saa põhjendatult väita, et apellatsioonikoda keskendus üksnes sellele aspektile.

74 Nagu EUIPO rõhutab, võttis apellatsioonikoda muid asjaolusid arvesse vaatamata tõenditele, millest nähtub, et hageja eesmärk oli eelkõige vältida tõendite esitamist vaidlusaluse kaubamärgi kasutamise kohta. Nii tuvastas apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 71 ja 80, et hageja kasutas taotluse korduva esitamise strateegiat tegelikult ära kahes vastulausemenetluses, milles ta vältis kohustust tõendada vaidlusaluse kaubamärgi kasutamist.

75 Lisaks tuleb märkida, et vastupidi sellele, mida hageja hagiavalduses põhjendamatult väidab, ei jätnud apellatsioonikoda tähelepanuta arvukaid muid põhjuseid, millele ta tugines oma kaubamärgitaotluse strateegia põhjendamiseks. Nagu nähtub vaidlustatud otsuse punktidest 61–64, uuris ja pidas ta nõuetekohaseks hageja selgitusi, mille kohaselt oli sisuliselt hageja eesmärk kaitsta kaubamärki MONOPOLY seoses muude kaupade ja teenustega, et järgida tehnoloogia arengut ja tema tegevuse laienemist. Sel põhjusel ei tunnistanud apellatsioonikoda vaidlusalust kaubamärki kehtetuks seoses varasemate kaubamärkidega hõlmamata kaupade ja teenustega. Nagu EUIPO õigesti märkis, ei leidnud apellatsioonikoda siiski, et need selgitused õigustavad vaidlusaluse kaubamärgitaotluse esitamist varasemate kaubamärkidega hõlmatud kaupadega identsete kaupade ja teenuste jaoks. Ta leidis sellega seoses muu hulgas vaidlustatud otsuse punktides 72–74, et vaidlusaluse kaubamärgi taotluse esitamisega kaasneva halduskoormuse väidetavat vähendamist on raske kokku sobitada täiendavate kulude ja halduskoormusega, mis on seotud varasemate kaubamärkide säilitamisega.

76 Sellest tuleneb, et tagasi tuleb lükata hageja argument, mille kohaselt apellatsioonikoda ei hinnanud igakülgselt kõiki käesoleva asja olulisi asjaolusid, kuna ta keskendus põhjendamatult ühele ainsale aspektile.

77 Kolmandaks tuleb tagasi lükata hageja argument, mille kohaselt oli sisuliselt väär vaidlustatud otsuse punktis 79 esitatud apellatsioonikoja seisukoht, et hageja on möönnud, et tema taotluse esitamise praktika ainus eelis oli see, et ta ei pidanud vastulausemenetluses kaubamärgi tegelikku kasutamist tõendama (vt eespool punkt 47). Selles osas piisab, kui märkida, et vaidlustatud otsuse punktidest 75, 76 ja 79 nähtub selgesti, et apellatsioonikoda rõhutas, et tegemist on hageja taotluse esitamise strateegia vaid ühe eelise või ühe ajendiga. Pealegi märkis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 76 sõnaselgelt, et „asjaolu, et taotluse esitamise ajendiks ei ole üksnes eelis, et ta ei ole kohustatud tõendama kaubamärgi tegelikku kasutamist, ja ka muud põhjused avaldavad mõju, ei muuda iseenesest sellist strateegiat vastuvõetavaks“.

78 Eelnevaid kaalutlusi arvestades tuleb esimese väite esimene osa tagasi lükata.

– Esimese väite teine osa, mille kohaselt hageja tegevusega ei tekitatud mingit kahju

79 Esimese väite teises osas väidab hageja esiteks, et ta ei saanud mingit eelist oma teguviisist, et saada või säilitada kaubamärk, mille suhtes tal ei ole mingeid õigusi. Teiseks rõhutab ta, et seltskonnamäng „Monopoly“ on nii kuulus, et ei oleks usutav väita, et ta ei ole kaubamärki MONOPOLY mängude jaoks kasutanud. Ta väidab aga, et kui sundida teda tõendama selle kaubamärgi kasutamist seoses seltskonnamängudega kehtetuks tunnistamise menetluses, tooks see kaasa märkimisväärsed kulud. Kolmandaks väidab ta, et kui vaidlustatud otsus jäetaks muutmata, tooks see kaasa EUIPO tühistamisosakonna ülekoormamise asjadega, milles tuginetakse pahausksusele iga kord, kui korduvalt esitatakse identseid või sarnaseid kaupu või teenuseid hõlmav kaubamärgitaotlus. Lõpuks ja neljandaks väidab hageja seoses kahju hindamisega, et vaidlustatud otsus ei sisalda järeldust tegeliku kahju olemasolu kohta, vaid üksnes kaudset järeldust, et kahju võib teoreetiliselt tuleneda sellest, et viieaastast tähtaega võidakse pikendada. Tema arvates ei peaks selline teoreetiline kahju siiski mingil juhul viima järeldusele, et ta on toime pannud pettuse.

80 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad selle väiteosa põhjendatusele vastu.

81 Kõigepealt tuleb tagasi lükata hageja esimene ja neljas argument, mille sisu kohaselt ei andnud tema teguviis talle mingit eelist ega tekitanud mingit kahju (vt eespool punkt 79). Nagu menetlusse astuja sisuliselt väidab, tuleb tõdeda, et ei määrus nr 207/2009 ega kohtupraktika ei anna alust järeldada, et käesoleval juhul on eelise saamine või kahju põhjustamine asjakohane selleks, et hinnata hageja pahausksust vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisel.

82 Teise argumendi osas, mis puudutab kaubamärgi MONOPOLY kasutamist mängude jaoks, leidis apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 81 õigesti, et küsimus, kas hageja oleks saanud sellist kasutamist tegelikult tõendada, ei oma tähtsust, kuna hinnata tuleb kaubamärgitaotleja tahtlust. Peale selle, nagu EUIPO märgib, puudutab igal juhul selle kaubamärgi tuvastatud kasutus, millele hageja viitab, üksnes lauamänge, mitte kõiki kaupu ja teenuseid, millega seoses vaidlusalune kaubamärk on kehtetuks tunnistatud.

83 Lõpuks tuleb tagasi lükata argument, et kui vaidlustatud otsus jäetakse muutmata, koormatakse tühistamisosakond üle asjadega, milles tuginetakse pahausksusele, kuna see argument jääb edutuks. Igal juhul ei toeta seda ükski konkreetne tõend ning seega on tegemist pelgalt spekulatsiooniga.

84 Sellest tulenevalt tuleb esimese väite teine osa tagasi lükata.

– Esimese väite kolmas osa, mille kohaselt ei ole iga varasemat kaubamärki eraldi uuritud

85 Esimese väite kolmanda osa raames väidab hageja esiteks, et vaidlusaluse kaubamärgi taotlus ei vasta sugugi tavapärasele skeemile, kus kaubamärgi korduvtaotlus esitatakse mõni kuu enne viie aasta pikkuse ajapikenduse möödumist. Tema sõnul tegi apellatsioonikoda vea, kui ta jättis tähelepanuta

asjaolu, et varasemate kaubamärkide nr 6 895 511 ja nr 8 950 776 registreerimise kuupäeva arvestades ei esitatud vaidlusaluse kaubamärgi registreerimise taotlust kuupäeval, mis on lähedal mõlema varasema kaubamärgi viie aasta pikkuse ajapikenduse lõppemise kuupäevale. Teiseks heidab hageja apellatsioonikojale ette, et viimane käsitles varasemate kaubamärkide taotluste esitamist nii, nagu oleks tegelikult tegemist ühe ja sama taotlusega.

86 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad selle väiteosa põhjendatusele vastu.

87 Mis puutub hageja esimesse argumenti, siis tuleb märkida, et ta väidab õigesti, et vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamine ei toimunud kuupäeval, mis on lähedal varasemate kaubamärkide nr 6 895 511 ja nr 8 950 776 ajapikenduse lõppemise möödumise kuupäevale. Nimelt, kuna varasem kaubamärk nr 6 895 511 registreeriti 21. jaanuaril 2009 ja varasem kaubamärk nr 8 950 776 registreeriti 2. augustil 2010, siis pikendas vaidlusaluse kaubamärgi registreerimine esimese varasema kaubamärgi kasutamata jätmise tähtaega kahe aasta ja kahe kuu võrra sellega hõlmatud klassi 41 kuuluvate teenuste jaoks ning nendest kaubamärkidest teise kasutamata jätmise tähtaega peaaegu kaheksa kuu võrra klassi 16 kuuluvate kaupade jaoks.

88 Siiski ei piisa vastupidi sellele, mida väidab hageja, ainuüksi sellest asjaolust, et asuda seisukohale, et ta ei olnud vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamise ajal pahauskne.

89 Nagu EUIPO sellega seoses sisuliselt rõhutab, on ajapikenduse kestusest sõltumata oluline taotleja kavatsus registreerimistaotluse esitamise ajal. Tuleb aga meenutada, et hageja möönis ja isegi väitis, et üks eelis, mis õigustas vaidlusaluse kaubamärgi taotluse esitamist, oli see, et ta ei pea vaidlusaluse kaubamärgi tegelikku kasutamist tõendama. Seega, kuigi varasemate kaubamärkide ajapikenduse pikkus ei ole eriti märkimisväärne, sai hageja siiski soovitud eelise, mis seisnes selles, et ta ei pea tõendama kaubamärgi MONOPOLY kasutamist täiendava kahe aasta ja kahe kuu jooksul varasema kaubamärgiga nr 6 895 511 hõlmatud teenuste jaoks, mis kuuluvad klassi 41, ja ligikaudu kaheksa kuu jooksul varasema kaubamärgiga nr 8 950 776 hõlmatud kaupade jaoks, mis kuuluvad klassi 16.

90 Mis puutub teise argumenti, et apellatsioonikoda käsitles varasemate kaubamärkide taotluste esitamist nii, nagu oleks tegelikult tegemist ühe ja sama taotlusega, siis tuleb see tagasi lükata. Nimelt nähtub vaidlustatud otsuse punktidest 54–62 selgesti, et apellatsioonikoda võttis samal ajal arvesse nii eri kaupu ja teenuseid, mida varasemad kaubamärgid hõlmavad, kui ka nende kaubamärkide taotluse esitamise eri kuupäevi.

91 Eeltoodust tuleneb, et esimese väite kolmas osa tuleb tagasi lükata.

– Esimese väite neljas osa, mille kohaselt eirati asjaolu, et hageja kasutatud praktika on tavapärane ja laialdaselt aktsepteeritud

92 Esimese väite neljandas osas märgib hageja sisuliselt, et apellatsioonikoda ei tohtinud järeldada, et ta tegutses oma varasemate kaubamärkide korduvtaotluse esitamisel pahauskselt, kuna tegemist on tavapärase ja ilmselgelt aktsepteeritud äritavaga. Ta lisab, et talle ei saa ette heita, et ta tegutses pahauskselt, kuna ta tegutses „kooskõlas kohalike advokaatide arvamusega taotluste esitamise kohta üldiselt“. Lisaks väidab ta, et apellatsioonikoda üritas teha temast näidet, et märku anda, kuidas ta kavatseb õigusnorme muuta, mida apellatsioonikoda tunnistas vaidlustatud otsuse punktis 87, milles ta möönis, et ta on ühepoolselt välja töötamas uusi õigusnorme. Lõpuks väidab hageja, et vaidlustatud otsuse muutmata jätmise korral jätaks EUIPO tema enda ja suure hulga teisi ELi kaubamärkide omanikke oma omandiõigustest ilma.

93 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad selle väiteosa põhjendatusele vastu.

94 Kõigepealt tuleb märkida, et selle väiteosa raames hageja esitatud argumendid ei ole millegagi põhjendatud. Ta piirdub väitega, et varasemate kaubamärkide korduvtaotluste esitamine on tavapärane praktika, esitamata selle väite toetuseks ühtegi tõendit. Igal juhul tuleb tõdeda, et ei määrus nr 207/2009 ega kohtupraktika ei anna alust välistada hageja pahausksust põhjusel, et ta järgis tavapärast äritava ja tegutses kooskõlas advokaatide arvamusega. Nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 78 õigesti märkis, ei muuda pelk asjaolu, et teised ettevõtjad võivad kasutada teatavat strateegiat, tingimata seda strateegiat seaduslikuks ja aktsepteerivaks. Nagu EUIPO sisuliselt rõhutab, tuleb seda, kas selline strateegia on määrusega nr 207/2009 kooskõlas või mitte, hinnata juhtumi asjaolusid arvestades. Eeltoodud arutluskäigust nähtub aga, et hageja soovis tahtlikult kõrvale hoida ELi kaubamärgiõiguse aluspõhimõttest, nimelt kasutamise tõendamise põhimõttest, et saada sellest kasu, seades ohtu liidu seadusandja loodud ELi kaubamärgikorraga seatud tasakaalu. Järelikult, kuigi miski ei keela seda, et ELi kaubamärgi omanik võib esitada selle kaubamärgi suhtes korduvtaotluse, tuleb hageja kavatsust pidada määruse nr 207/2009 eesmärkidega vastuolus olevaks (vt eespool punkt 70). Käesoleva asja konkreetsetel asjaoludel ei saa hageja seega selleks, et lükata ümber hinnang, mille kohaselt ta tegutses pahauskselt, tulemuslikult tugineda – eeldusel, et see on tõendatud –, et ettevõtjad toimisid tavapäraselt sama kaubamärgitaotluse esitamise strateegiat kasutades, ega ka asjaolule, et ta tegutses vastavalt advokaatide nõuannetele.

95 Mis järgmiseks puutub argumenti, et sisuliselt muutis apellatsioonikoda õigusnorme, mida ta olevat vaidlustatud otsuse punktis 87 möönnud, siis tuleb see tagasi lükata. Nagu menetlusse astuja õigesti märgib ja vastupidi hageja väidetele on apellatsioonikoda üksnes kohaldanud kehtivaid õigusnorme ja olemasolevat kohtupraktikat ega ole „õigusnormide muutmist“ mingil moel tunnistanud. Asjaolu, et apellatsioonikoda viitas vaidlustatud otsuse punktis 87 apellatsioonikodade olemasolevale kohtupraktikale, räägib pealegi hageja põhjendamata argumendile vastu.

96 Lõpuks ei toeta ükski konkreetne tõend väidet, et kui vaidlustatud otsus jäetakse muutmata, võtab EUIPO hagejalt ja suurelt hulgalt teistelt kaubamärkide omanikelt nende omandiõiguse, ning seega on tegemist pelga spekulatsiooniga, mis tuleb tagasi lükata.

97 Eelneva põhjal tuleb esimese väite neljas osa tagasi lükata.

– Esimese väite viies osa, mille kohaselt apellatsioonikoda eksis, kui ta tunnistas vaidlusaluse kaubamärgi kehtetuks seoses selle kaubamärgiga hõlmatud „seotud“ kaupadega, kuigi need kaubad ei ole varasemate kaubamärkidega hõlmatud kaupadega identsed

98 Esimese väite viiendas osas vaidlustab hageja sisuliselt apellatsioonikoja hinnangu, mille kohaselt on ühelt poolt vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud kaubad „videomänguautomaadid; müntkäitatavad mänguautomaadid; kaardimängud“ ja teiselt poolt varasema kaubamärgiga nr 238 352 hõlmatud kaubad „mängud, mänguasjad“ identsed.

99 Ta leiab, et nende toodete identsuse tuvastamisest nähtub, et ei tunta asjaomaseid eri turge. Eelkõige rõhutab hageja seoses kaupadega „müntkäitatavad mänguautomaadid“, et need on seotud väga reglementeeritud tegevusega ja on suunatud täiskasvanutele, kes moodustavad erineva avalikkuse sellest, kellele on suunatud mänguasjad või seltskonnamängud. Ta lisab, et müntkäitataval mänguautomaadil mängides tekib küsimus, kas seda seadet tuleb pidada mänguks või mänguasjaks. Seetõttu tekitab selline taotlemise süsteem, nagu on kõne all käesolevas asjas, vältimatult küsimusi, kuna kaubad ei kuulu selgelt ühte või teise klassi.

100 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad selle väiteosa põhjendatusele vastu.

101 Kõigepealt tuleb märkida, et hageja ei ole esitanud ühtegi konkreetset argumenti, et tõendada, et apellatsioonikoda leidis ekslikult, et vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud „videomänguautomaadid“ ja „mängukaardid“ ning varasema kaubamärgiga nr 238 352 hõlmatud „mängud ja mänguasjad“ on identsed. Ta piirdub ebapiisavalt põhjendatud argumentidega „müntkäitatavate mänguautomaatide“ kohta, mis ei olevat identsed varasema kaubamärgiga nr 238 352 hõlmatud kaupadega „mängud“.

102 Käesoleval juhul olgu tuletatud meelde, et apellatsioonikoda leidis vaidlustatud otsuse punktis 60 sisuliselt, et üldised mõisted „mängud“ ja „mänguasjad“, mis kirjeldavad teatavaid varasema kaubamärgiga nr 238 352 tähistatud kaupu, hõlmavad kaupu „videomänguautomaadid; müntkäitatavad mänguautomaadid; kaardimängud“. Nii leidis ta, et varasema kaubamärgiga nr 238 352 hõlmatud „mängud“ ja „mänguasjad“ ning vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud „videomänguautomaadid; müntkäitatavad mänguautomaadid; kaardimängud“ on identsed.

103 Apellatsioonikoja selle järeldusega tuleb nõustuda.

104 Kuigi vastab tõele, et kaupu ja teenuseid klassifitseeritakse üksnes halduslikel eesmärkidel, mistõttu kaupu ja teenuseid ei saa pidada sarnaseks üksnes põhjusel, et nad kuuluvad samasse klassi ja neid ei saa pidada erinevaks üksnes põhjusel, et need kuuluvad erinevatesse klassidesse, siis tuleb märkida, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt võib kaupu pidada identseteks, kui kaubamärgitaotlusega hõlmatud kaubad kuuluvad varasema kaubamärgiga hõlmatud üldisemasse kategooriasse (vt 7. septembri 2006. aasta kohtuotsus Meric *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Arbora & Ausonia (PAM-PIM'S BABY-PROP), T-133/05, EU:T:2006:247, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika).

105 Nagu väidab EUIPO, tuleb käesoleval juhul aga lugeda vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud klassi 28 kuuluvad kaubad, milleks on „videomänguautomaadid; müntkäitatavad mänguautomaadid; kaardimängud“ kuuluvaks üldisemasse klassi 28 kuuluvate „mängude“ kategooriasse, mida hõlmab varasem kaubamärk nr 238 352. On ilmne, et väga üldine mõiste „mängud“ hõlmab mitut liiki mänge, sealhulgas neid eespool mainitud mänge, mida hõlmab vaidlusalune kaubamärk. Seega ei saa apellatsioonikojale põhjendatult ette heita, et ta leidis, et klassi 28 kuuluvad kaubad „videomänguautomaadid“, „müntkäitatavad mänguautomaadid“ ja „kaardimängud“ ning varasema kaubamärgiga nr 238 352 hõlmatud ja samuti klassi 28 kuuluvad „mängud“ on identsed.

106 Lõpuks ei ole asjakohased hageja argumendid, mille kohaselt on „müntkäitatavad mänguautomaadid“ seotud väga reglementeeritud tegevusega ja need on suunatud täiskasvanutele, kes moodustavad erineva avalikkuse sellest, kellele on mõeldud mänguasjad või seltskonnamängud. Nagu eespool punktis 105 on juba tõdetud, on varasema kaubamärgiga nr 238 352 hõlmatud „mängud“ piisavalt lai, et hõlmata vaidlusaluse kaubamärgiga hõlmatud kaupu „videomänguautomaadid“, „müntkäitatavad mänguautomaadid“ ja „kaardimängud“, ning seega selleks, et saaks asuda seisukohale, et nende kahe kaubamärgiga hõlmatud kaubad on identsed.

107 Eeltoodust tuleneb, et esimese väite viies osa tuleb lükata tagasi.

– Esimese väite kuues osa, mille kohaselt apellatsioonikoda eksis leides, et hageja teguviis ei võimaldanud suurendada haldustõhusust

108 Esimese väite kuuenda osa raames vaidleb hageja vastu vaidlustatud otsuse punktis 73 esitatud hinnangule, mille sisu kohaselt oli raske mõista, kuidas tema halduskoormust võib vähendada varasemate kaubamärkidega identse kaubamärgi korduvtaotluse esitamine. Hageja sõnul esitas ta arvukaid tõendeid, muu hulgas tunnistaja ütlused, mis näitavad, et see praktika võimaldas tal olla haldustõhusam, samas kui apellatsioonikoja vastupidine hinnang ei põhine ühelgi tõendil.

109 EUIPO ja menetlusse astuja vaidlevad selle väiteosa põhjendatusele vastu.

110 Käesoleval juhul tuleb rõhutada, et vaidlustatud otsuse punktis 73 esitatud hinnang tugineb tõdemusele, et hageja ei ole loobunud ühestki oma varasemast kaubamärgist, mida praegu vaidlusaluse kaubamärk hõlmab. Peale selle rõhutas apellatsioonikoda, nagu väitis ka menetlusse astuja, et „olemasolevate identsete kaubamärkide säilitamine toob kaasa kaubamärkide kuhjumise […], millega suureneb haldustöökoormus ja mis nõuab suuremaid investeeringuid näiteks iga taotletava ja registreeritud kaubamärgi taotluse esitamise lõivu ja seadusjärgse esindajaga seotud kulude tasumist, iga kaubamärgi pikendamise tasude, kaubamärgiomanikust ettevõtja ettevõtte siseste halduskulude ja advokaadibüroo kulude tasumist, identsete ja/või sarnaste kaubamärkide puudumise tagamise järelevalve ja kontrolli kulude tasumist, ning nende kulude tasumist, mis on seotud kõigi erinevate kaubamärkide kaitsmiseks algatatava vastulausemenetlusega“.

111 Neil asjaoludel ei saa hageja põhjendatult väita, et apellatsioonikoda andis vaidlustatud otsuse punktis 73 esitatud hinnangu, ilma et tal oleks olnud vähimatki tõendit ning tugines üksnes omaenda veendumusele.

112 Mis puutub hageja argumenti, mille kohaselt ta esitas tõendeid vaidlusaluse kaubamärgi registreerimistaotluse esitamisega seotud haldustõhususe kohta, siis tuleb märkida, et see argument ei ole millegagi tõendatud. Nimelt piirdub ta märkusega, et esiteks esindas vaidlusaluse kaubamärgi taotluse esitamine „viisi, kuidas hageja haldas oma tohutut kaubamärkide portfelli“, ning teiseks, et ta kasutab arvutipõhist registreerimissüsteemi, mistõttu täiendava kaubamärgi lisamine sellesse süsteemi ei ole halduslikult keeruline toiming.

113 Lõpuks, mis puutub argumenti, mille kohaselt ei võtnud apellatsioonikoda asjaomase hindamise raames arvesse varasemate kaubamärkide prioriteetsuse küsimuse olulisust, juhul kui nende omanik teeb otsuse nende võimaliku pikendamise kohta, siis tuleb see tagasi lükata, kuna see ei ole asjakohane seoses küsimusega, kas varasemate kaubamärkidega identse kaubamärgi korduvtaotluse esitamine võib vähendada hagejal lasuvat halduskoormust.

114 Eeltoodust järeldub, et esimese väite kuues osa ja seega esimene väide tervikuna tuleb tagasi lükata.

Teine väide, et rikutud on õigust õiglasele menetlusele

115 Teises väites heidab hageja apellatsioonikojale ette esiteks seda, et viimane rikkus tema õigust õiglasele kohtumenetlusele, kuna apellatsioonikoda tugines oma hinnangus selle vaidluse teatavatele aspektidele, mida ta hagejale ei esitanud, rikkudes õigust erapooletule menetlusele, teiseks seda, et ta tegi otsuse esimese astme kohtuna, jättes ta seetõttu ühest edasikaebe astmest ilma, ning kolmandaks, et ta võttis arvesse muid varasemaid kaubamärke puudutavaid kohtuasju, teavitamata sellest hagejat.

116 EUIPO ja menetlusse astuja väidavad, et teine väide on põhjendamata.

117 Kõigepealt olgu meelde tuletatud seoses hageja osutatud õiguse õiglasele kohtumenetlusele rikkumisega, et kohtupraktika kohaselt on EUIPO apellatsioonikodade menetluses õigus õiglasele „kohtumenetlusele“ välistatud, kuna need menetlused ei ole oma olemuselt kohtu-, vaid haldusmenetlused (vt selle kohta 12. detsembri 2014. aasta kohtuotsus Comptoir d’Épicure *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – A-Rosa Akademie (da rosa), T-405/13, ei avaldata, EU:T:2014:1072, punkt 71, ja 3. mai 2018. aasta kohtuotsus Raise Conseil *vs.* EUIPO – Raizers (RAISE), T-463/17, ei avaldata, EU:T:2018:249, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika). Sellest tuleneb, et hageja teine väide, mis puudutab õiguse õiglasele kohtumenetlusele rikkumist, tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

118 Isegi kui oletada, et teist väidet tuleb tõlgendada nii, et hageja väidab, et on rikutud tema õigust olla ära kuulatud määruse nr 207/2009 artikli 75 (nüüd määruse 2017/1001 artikli 94 lõige 1) tähenduses, tuleb see samuti tagasi lükata.

119 Siinkohal olgu märgitud, et määruse nr 207/2009 artikli 75 kohaselt võivad EUIPO otsuste aluseks olla üksnes põhjused või tõendid, mille kohta huvitatud isikutel on olnud võimalik esitada oma seisukoht. Selles sättes on konkreetselt kohaldatud kaitseõiguste üldpõhimõtet, mis on muu hulgas sätestatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 41 lõike 2 punktis a, mille kohaselt tuleb igaüks ära kuulata enne seda, kui tema suhtes kohaldatakse üksikmeedet, mis võib teda kahjustada (vt 8. veebruari 2013. aasta kohtuotsus Piotrowski *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (MEDIGYM), T-33/12, ei avaldata, EU:T:2013:71, punkt 16 ja seal viidatud kohtupraktika).

120 Määruse nr 207/2009 artiklis 75 ette nähtud õigus olla ära kuulatud hõlmab kõiki faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, mis on otsuse aluseks, kuid mitte haldusorgani poolt kavandatavat lõplikku seisukohta (vt 8. septembri 2015. aasta kohtumäärus DTL Corporación *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, C-62/15 P, ei avaldata, EU:C:2015:568, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika).

121 Tuleb lisada, et käesoleval juhul, nagu sisuliselt väidavad nii EUIPO kui ka menetlusse astuja, nähtub EUIPO talitustes toimunud menetluse käigust, et pooltel oli võimalus käesoleva asja eri aspekte arutada. Nii esitas hageja 12. novembril 2018 tunnistaja ütlused. Apellatsioonikoja istung toimus 19. novembril 2018. Menetlusse astuja esitas 21. jaanuaril 2019 seisukohad suulise menetluse protokolli ja sisu kohta, milles ta palus, et tunnistaja ütlusi ei võetaks arvesse, ning hageja vastas sellele 22. veebruaril 2019.

122 Tuleb aga tõdeda, et hageja ei ole tõendanud, et tal puudus võimalus esitada oma seisukoht vaidluse teatavate aspektide kohta, millele apellatsioonikoda oma lõplikus seisukohas tugines. Seega – sõltumata sellest, et hageja argument, mille kohaselt ei ole tema seisukohta vaidluse teatavate aspektide kohta konkreetselt küsitud, ei ole tõendatud – ei saa see argument olla tulemuslik.

123 Lõpetuseks ning igal juhul, kohtupraktikast nähtub, et menetlusnormi rikkumisega rikutakse kaitseõigusi vaid siis, kui sellel on olnud konkreetne mõju asjaomaste ettevõtjate võimalusele ennast kaitsta. Kaitseõiguste tagamiseks kehtestatud normide rikkumine võib mõjutada haldusmenetluses tehtud otsuse kehtivust üksnes siis, kui on tõendatud, et haldusmenetluses oleks võidud jõuda teistsugusele lõpptulemusele, kui neid norme ei oleks rikutud (vt 12. mai 2009. aasta kohtuotsus Jurado Hermanos *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet (JURADO), T-410/07, EU:T:2009:153, punkt 32 ja seal viidatud kohtupraktika).

124 Käesoleval juhul ei viita hageja ühelegi faktilisele asjaolule ega esita ühtegi argumenti, mis tõendaks, et kui apellatsioonikoda oleks temaga vaidluse teatavate aspektide osas konsulteerinud, oleks haldusmenetluse tulemus võinud olla teistsugune. Ta ei esita mingit teavet nende kaitsevõimaluste kohta, millest ta olevat ilma jäetud, ega asjaolude kohta, mida ta oleks esitanud, kui tal oleks olnud võimalus esitada oma seisukoht küsimustes, mis oleks tema arvates tulnud talle esitada.

125 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb teine väide tagasi lükata ja seega hagi tervikuna rahuldamata jätta, ilma et oleks vaja teha otsust menetlusse astuja argumendi kohta, et mõned Üldkohtus hageja esitatud lisad on vastuvõetamatud.

Kohtukulud

126 Kodukorra artikli 134 lõike 1 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt EUIPO ja menetlusse astuja nõuetele välja mõista hagejalt.

127 Lisaks nõudis menetlusse astuja, et hagejalt mõistetaks tema kasuks välja kulud, mis ta kandis seoses EUIPO apellatsioonikoja menetlusega. Seoses sellega tuleb meelde tuletada, et kodukorra artikli 190 lõike 2 alusel käsitatakse apellatsioonikoja menetlusega seoses kantud poolte vältimatuid kulusid hüvitatavate kuludena. Seetõttu tuleb rahuldada menetlusse astuja nõue mõista hagejalt välja vältimatud kulud, mis ta kandis seoses EUIPO teise apellatsioonikoja menetlusega.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kuues koda laiendatud koosseisus)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud, sh Kreativni Događaji d.o.o. poolt Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ameti (EUIPO) apellatsioonikoja menetlusega seoses kantud kulud välja Hasbro, Inc-ilt.

Marcoulli Frimodt Nielsen Schwarcz

Iliopoulos Norkus

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 21. aprillil 2021 Luxembourgis.

Allkirjad